

ARVIS DEGUMS

**

Jau atkal pār manu plecu
kāpj zeltains rudens rīts,
sauc dzērve dzērvei pretim,
vien mums to nesaprast.
Bet neaizbēgs no manis
šis trauslais pieskāriens,
jo tev šo patiesību
es novēlu no sirds.
Šis rudmataināis brīnums,
šis agrais rudens rīts,
lai visas tavas dienas
ar saules staru vij.
Jau atkal man pār plecu
kāpj zeltains rudens rīts.
Tev pieskaršos tik maigi,
tik maigi,- tā kā rīts.

**

Laimīgie pulksteņos neskatās,-
tādam tuvumam robežu nav.
Viss, par ko vakar vēl sapņojām,
šodien par puķi plaukst.
Uzplaukst un saziēd caur vasarām,
tevi un mani sauc vārdā:
tu - mana nesēn satiktā,
tu - mana sudraba stīga.
Skani caur mani. Vērp likteni.
Koklēs un vijolēs skani.
Laimīgie pulksteņos neskatās,
un man šķiet - pat neskaita gadus.

**

Uz tavas blūzītes baltās
dzeltens tauriņš un saules stars.
Kurš kuru sildīs,
kurš rotaļās ies?
Uz tavas blūzītes baltās -
matu cirtas un nerātns vējš.
Kurš kuru pieņems,
kurš atraidīs?
Uz tavas blūzītes baltās
mans pieskāriens tvīkst.
Vai izaugt tam ļausi,
vai aizgriezīsies?
Uz tavas blūzītes baltās
likteņstāsts uzrakstīts -
ar dzelteniem tauriņiem,
matu cirtām
un tvīkstošu glāstu.

**

Kaut ko vienkāršu, bet skaistu -
varbūt kaklarotu,
varbūt saules rietu plaukstā
man pie tavas gultas nest.
Kaut ko patiesu, bet skaistu -
varbūt pīladžzaru
man uz tavām krūtīm
aizmigušai likt.
Kaut ko patiesu, bet skaistu -
varbūt tautasdziesmu,
varbūt mīlestību tādu -
vienkāršu un īstu.

**

Man tevi neaizstās ne vīns, ne brendijs,
un tieši tāpēc pašlaik esmu ceļā,
un tieši tāpēc kurtizāņu smiekli
tik necili un piedauzīgi šķiet.
Bet cerība kā tava matu lenta
ap mani saules dārzu atnāk sēt,
un tev šai dārzā atradīsies vieta,
ja arī tev bez mīlestības slāpst.
Nāc, uztici man savu noslēpumu,
bet klusē, ja tev citur ejams ceļš.
Ja vēlies, kļūsti tuvāka par māsu
un ļauj man tavus kailos plecus skaut.
Bet naktssargi jau ielās aizdedz lāpas,
un kaut kas nepasakāms manas domas tur.
Man tevi neaizstās ne vīns, ne brendijs,
ne kurtizānes lētais pieskāriens.

**

Ja man kādreiz velnišķīgi sals,
tad man tevis dievišķīgi pietrūks,
tad tiks tējai cukurs vairāk likts
un pēc stutes un pēc balsta meklēts.
Tad tiks rums par velti glāzēs liets,
kuģa enkurs tetovēts uz krūtīm.
Bet ja tomēr gadīsies, ka sals,
tad pat pavasaris nepalīdzēs.
Tad būs jāpiedzimst no it nekā
un pie it nekā būs jāpieturas.
Tāpēc jau man velnišķīgi salst,
tāpēc tevis dievišķīgi pietrūkst.

**

Un tomēr mazliet par grūtu...
Kā tevi lai saprast var? -
Sieviete savos matos
pin pavasari un svin.
Nav matos lentas nevienas,
ir tikai ziedošas kļavas,
un laikam tāpēc es jūtu,
ka kļūstu daudz savādāks.
No rītiem uz loga rūtīm
es rasu noskūpstīt eju,
bet, vakara saulrietā klīstot,
man gribas par debesīm kļūt.
Tāpēc tagad, kad tavos matos
zied pavasaris un svin,
es pirmajā pārkonā dūkšu -
man tevi ir jāatmin.

**

Kas tas bija, kas no rīta dzisa,
lai tas paliek mūsu noslēpums.
Vēl jau nesteigsimies atvadīties, -
šķiršanās, kā zināms, vienmēr sāp.
Pāri pulksteņiem un laikam pāri
iesim kopā tikai tu un es,
noslaucīsim mūžam durvju priekšu,
netraucēsim tos, kas cieši guļ.
Tā mēs abi dzisīsim un degsim,
ņemsim vairāk varbūt nekā drīkst,
jo mums pāri pulksteņiem un laikam
jāsāk viss no gala, no nekā.
Tavos matos smaržīgs jūnijs iekāps,
un es nevaicāšu - kāpēc tā?
Noreibis no viena pieskāriena,
es jau ilgošos pēc nākošā.
Kas tas bija, kas no rīta dzisa,
tas lai paliek mūsu noslēpums.
Lai neviens nekad mums nevar pārnest,
ka mēs savu mīlu nepasaudzējām.

**

Kāds dažiem vārdiem neatvairāms spēks -
krīt atkal manī dārdošs ūdenskritums!
Bet manas domas - apinītis sīks -
ar tavām sudrabortām sarunājas.
Es meklēju tur savu pirmsākumu
un ceru - mani nepanāks neviens,
lai ceļš pie tevis nebūtu man liegts
un kājas nestieg pielijušā plienā.
Mums jāsatiekas, viss vienalga kur, -
tāds dažiem vārdiem neatvairāms spēks!
Un tas nekas, ja nezin muzikants
vai trompeti, vai naktsvijoli spēlēt.
Bet nu jau atkal manī ūdenskritums
no tevis uzticību atnāk lūgt,
bet pa to laiku saplaukst rudzu druva
un putna bērns sāk plašāk spārnus vērt.
Mēs paliksim uz mīlestības takas, -
tāds dažiem vārdiem neatvairāms spēks.
Tu paļaujies uz manu palikšanu
un nāc kā rudzu puķi viņu plūkt.

**

Tu - mana vēlīnā viešņa.
Tavos matos un skropstās jau nakts.
Savāds gurdums un savāda liesma
nāk manī par dzirksteli tapt.
Varbūt tāpēc, ka sengaidīta,
pirmo ziedu tev noplūkšu pats -
tu - mana vēlīnā viešņa,
tumši zili izdziedamā.
Un lai pasaule skatās un brīnās -
no pirkstiem man kaislība pil...
Nav jau daudz, bet pietiks mums abiem, -
tev jau garām es nevaru tikt.
Tev garām es nedrīkstu paiet -
tev jau zināms mans noslēpums.
Tu - mana vēlīnā viešņa,
tu man - diena un nakts.

**

Neko vairāk, tikai pāiet pretī.
Neko vairāk, tikai sagaidīt,
ņem no marta atkušņa sev dziesmu,
lai starp vārdiem sniegpulksterņi zied.
Neko vairāk, tikai iekurt liesmu.
Neko vairāk, tikai pasmaidīt:
gadalaiku ciparnīcā atkal
sevi pieteikt atlidojis strazds.
Neko vairāk, tikai pārķāpt sliekšni,
pāiet pretī, reibt, bet nepazust.
Tūkstošs reizes sacījis jau esmu:
tavam smaidam līdzvērtīga nav.
Neko vairāk, tikai pāiet pretī, -
tu man esi pavasaris svaigs,
kurā pat ar samirkušu jaku
var no sevis kaut ko dāvināt.
Ņemt no marta atkušņa sev dziesmu,
neko vairāk, - tikai sasildīt,
tikai vienu maza strazda dziesmu -
lai tev sirds kā sniegpulkstenis dzied.

**

Vēlreiz apsnigt. Vēlreiz balti apsnigt.
Degt zem kupenām, bet nepazust,
bet kad mēness uzklās dzīru galdu
tavos sapņos iemaldīšos es.
Klusi stāvēšu uz tava sliekšņa,
vaicāšu, vai tālāk drīkstu iet,
vaicāšu, vai sniega pārslu vienu
es kā draugu līdz drīkstu vest.
Vēlreiz apsnigt. Vēlreiz balti apsnigt.
Tavi glāsti neapniks nekad.
Tālas zvaigznes dziedās svešu dziesmu,
bet man tev ir jādzied savējā.
Jādzied tikai tāpēc, lai tu zini -
pavasaris zaļus zirgus jūgs.
Ilgas manas skaita katru mirkli,
nepagurst pat ja uz galvas sniegs.
Tavos sapņos iemaldījies esmu
traucēt negribu, bet grūti projām iet.
Varbūt tāpēc, ka man tavi glāsti
pat zem kupenām ļauj izdzīvot

**

Ja tu vēlies, ja tu vēlies tuvāk būt,
nostrīpo no manis klusēšanu.
Nostrīpo ar mēness staru naktīs,
rītam austot, neatstāj neko.
Ja tu vēlies, ja tu vēlies tuvāk būt,
nāc pie manas klusēšanas plaukt.
Nāc un neprasi, vai drīkstī būt vēl tuvāk,
nāc un zini - tevis nav par daudz.
Ja tu vēlies, ja tu vēlies tuvāk būt,
ļauj man rītos rāsas zvanus plūkt,
lai tu vari nomazgāt tos sapņus
kurus vēlies saulei nosargāt.
Nebaidies, man spēka visam pietiks,
tikai tu vēl uzkavējies, draugs,
jo to varavīksni debessmalā
uzdāvināt vēlos tev tūlīt.

**

Pie manis nenāc pārāk vēlu -
es pārāk vēlu esmu ciet.
Tik aizvērts - tā, ka paša elpa,
nakts krūtīm pieskaroties, krīt.
Pie manis nenāc pārāk vēlu,
kad esmu es starp ēnām viens,
kad esmu es kā uguns mēle,
kas visu paņem tik sev vien.
Pie manis nāc, kad puķe uzzied,
kad vējš kā bite mazliet dzeļ,
kad esmu es bez ēnām ejošs
un tāpēc velnišķīgi dzīvs.
Pie manis nāc par elpu palikt,
un tad es nebūšu vairs ciet,
un tad no tavām krūtīm nakti
man varbūt ļauts būs noskūpstīt.

**

Visa mana dzīve - skanīgs kontrabass.
Mūžs uz viņa spēlē, naktīs sveces dedz,
un man raibās notis laikus jāatver,
lai es tevi, labā, līdzī varu vest.
Tur es vienmēr būšu stīgās noskaņots,
tur man tava elpa pastāstīs, kā sauc
sirds, kas aizdegusies, sirds, kas nepagurst,
vārds tavs manās lūpās medus garšu lej.
Visa mana dzīve skanīgs kontrabass -
mūžs uz viņa spēlēs, pat ja būs jau vecs.
Manas domas vienmēr tavas krūtīs segs,
noskūpstīs un atkal - lai skan kontrabass!

**

Ir katrā dienā kaut kas nepiepildīts
un kaut kas tāds, ko gribas paturēt,
jo katra minūte ir malks, kas jāizgaršo,
kaut reizēm rūgts un gluži nebaudāms.

Ir katra diena nots, kas jāizspēlē
uz mūža ērģelēm, kas nedaudz dobji skan.
Tu arī vari nākt un mani spēlēt,
varbūt tad kļūšu nedaudz krāsaināks.
Ir katra diena mazliet man kā stute,
kā parāds, kurš man Dievam jāatdod,
jo tikai tā es spēju iet un mīlēt
pat to, kurš reizēm šķiet man nicināms.

Un tā ik mirkli kāda piparota
un kāda pārāk salda diena dzimst,
un ļauj būt spēka pārpilnam un sīvam,
jo tikai tā var kaut ko iemantot.

**

Vienmēr kādu pavadīt, sagaidīt un just -
skaņu platē ierakstīts mūžs kā jūra dun.
Un man šķiet, ka rudenos rudi zirgi skrien
pavadīt un sagaidīt, skumt un priekā zviegt.

Tu jau zini, - debesis it nemaz nav tālas,
kad no krēslas kambariem mēness zvaigznes rāda.
Tu jau zini, - tiksimies. Rudus zirgus jūgsim,
lai it viss, kas neatrasts, nāk un atrod mājas.

Vienmēr kādu pavadīt, sagaidīt un just -
visas domas tavējās zemeslodī tur.
Un man šajā lapkritī sevis mazliet žēl, -
vasara man azotē nu jau skalus plēš.

Varbūt tāpēc sarkanā lapa man pie kājām
savādākus vārdus lūdz, pieskārienus citus.
Un tad gribas saskaitīt, reizināt un atņemt,
lai tā lapa sarkanā ielikta tiek vāzē.

Vienmēr kādu pavadīt, sagaidīt un just,
to, kas bija nepareizs, sirds jau nepatur.
Patafona adata pāri mūžiem slīd
un man gribas pēdējo deju solīt tev.